

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΒΤΟΣ 24ος

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Σωκράτους 2.

Διευθυντής· Έκδότης

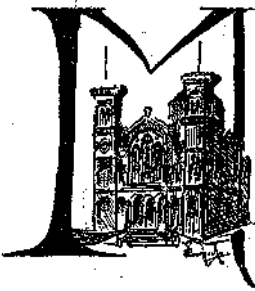
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερ. 'Απλή Έκδοσις Δρ. 12
> Πολυτελής > > 16
Έξωτερ. 'Απλή > Φρ. 15
> Πολυτελής > > 20

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ νεφέλωμα τοῦ Γαλαξίου

Ὅλις ἑκατὸν ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐπιστήμης ἐπίστευσαν ὅτι κατεῖχον τέλος τὴν λύσιν ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων προβλημάτων, ἂν ἔχι τοῦ μεγίστου ἔλῳν, ὅσα ἀπασχολοῦν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, διὰ τῆς θεωρίας, ἣν δραματισθεῖς ἀνεπτυξέν ὁ Κόντιος, καὶ «πειραματικῶς» καὶ συστηματικώτερον ἐξέθεσεν ὁ Λαπλάς «Περὶ δημιουργίας τοῦ Κόσμου».

Τὸ σύστημα τοῦ Λαπλάς θεωρεῖται μετὰ ἑκατὸν ἔτη γεγηρακός, ὅπως δὲ εἶπεν ἄλλοτε ὁ Πουανκαρέ, ἔχει ἀνάγκη «ἐπιδιορθώσεων» ὅπως λάβῃ νεωτέραν ὄψιν. Τὰ δύο μεγάλα πνεύματα, τὰ ὅποια δύναται νὰ εἰπῆ τις, ὅτι ἐμάντευσαν μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν ἐξήγαγον τὸ περίφημον σύστημα, τὸ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Λαπλάς, δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ, ὅτι ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ εὗρον εἰς ἐμβρυώδη κατάστασιν θὰ ἐπέτελει τοιαύτας προόδους, ὥστε νὰ καταστρέψῃ τὴν μεγαλοφυῶν τῶν σύλληψιν καὶ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις συστήματος δημιουργίας εὐρυτέρου, καὶ οὕτως εἶπεν, παγκοσμίῳ. Τὸ ἄλλα τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐρεῦνης τοῦ οὐρανοῦ ὀφείλεται εἰς τὰς μελέτας τοῦ διασήμου Σουηδοῦ ἀστρονόμου Σβαντὲ Ἀρρενίου, τοῦ ὁποίου αἱ θεωρίαι συζητοῦνται σήμερον παρὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου.

Θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐξηγήσωμεν ἐν περιλήψει ὡδε τὴν περίφημον θεωρίαν τοῦ Ἀρρενίου «περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου».

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι οἱ λεγόμενοι ἀπλανεῖς ἀστέρες ἔχουν κινήσιν μετατοπίσεως ἀνά τὸ διάστημα. Σήμερον ἡ οὐράνιος μηχανὴ ἔχει καταμετρήσῃ κατὰ προσέγγισιν τὰς κινήσεις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τὴν ταχύτητα ἐκάστου καὶ τὴν κατεύθυνσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἀστρονόμος Καπτέυν κατέστρωσε πίνακα τῆς κινήσεως τῶν ἀπλανῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου καταφαίνεται, ὅτι ἕκαστος πλὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ κινήσεως ἀκολουθεῖ μετ' ἀπέριων ἄλλων μίαν τῶν δύο διακεκριμένων κατευθύνσεων τῶν ἀστέρων ἀνά τὸ ἀπειρον.

Εἰς τὴν οὐράνιον σφαῖραν, ἣτις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας φαίνεται ἀμετάβολος, ὑπάρχουν δύο ἀντιθέτα ρεύματα κατευθύνσεως τῶν ἀστέρων. Τὰ ἀστρα τὰ ὅποια κινοῦνται οὕτω πρὸς δύο ἀντιθέτους κατευθύνσεις ἀποτελοῦν ἐν «κοσμικῶν σύστημα» (κατὰ τὸ πλανητικόν) εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει καὶ ὁ ἰδικός μας ἥλιος.

Ὁ Δημόκριτος πρῶτος εἶπεν, ὅτι καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἓνας ἀστὴρ, πλανώμενος εἰς τὸ διάστημα. Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δέχεται τὴν θεωρίαν τοῦ Δημοκρίτου, ἀλλὰ «προσκολλᾶ» οὕτως εἶπεν καὶ τὸν ἥλιον εἰς ἐν «κοσμικῶν σύστημα». Καὶ τοῦτο οὐχὶ αὐθαίρετως, ἀλλὰ κατόπιν μελέτης τῶν κινήσεων τοῦ ἡλίου ἐν παραβολῇ πρὸς τὰς κινήσεις τῶν πληραιοτέρων πρὸς αὐτὸν ἀστέρων.

Ποῖον εἶνε τὸ σύστημα αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει ὁ ἥλιος; Εἰς τὸν Γαλαξίαν, λέγει ὁ Ἀρρένιος, ὅπως καὶ ἔλοι οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους βλέπομεν. Ὁ Γαλαξίας, ὁ ὅποιος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας παρουσιάζεται ὡς μία πλατυτάτη λωρίς, μία «φασκιά» περιβάλλουσα τὸ σύμπαν, εἶνε, κατὰ τὸν Ἀρρένιον, νεφέλωμα, σχήματος σπειροειδοῦς, ἐλικοειδοῦς. Ὁ Λαπλάς ἐφαντάσθη τὰ νεφελώματα ὡς ἐμβρυα δημιουργουμένων κόσμων ἔχοντα σχῆμα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφαιρικόν, ἐξ ἀραιῶς ἀερώδους ὕλης, διαρκῶς περιστρεφομένης περὶ τὸν ἀξονά της μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος.

Σήμερον ὁμοῦ τὸ νεφέλωμα, τὸ ὅποιον ἡ ἐπιστήμη κατῴρθωσε νὰ μελετήσῃ περισσότερο, τὸ νεφέλωμα τὸ πλησίον τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Κυνῶν εὐρέθῃ ἔχον σχῆμα σπειροειδές, ἐλικοειδές μετὰ δύο διακλαδώσεις.

Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν τοῦ σχήματός του, φαντασθῆτε μίαν σφαῖραν καὶ ἐκ δύο σημείων ἀγτιθέτων τῆς περιφερείας της ἀναχωρούσας δύο γραμμὰς καμπύλας, αἵτινες ἐλίσσονται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Τοιοῦτον σχῆμα ἔχει ὁ Γαλαξίας, ἡ δὲ θεωρία αὕτη δὲν εἶνε νέα, διότι ἤδη τὴν διετύπωσεν ὁ Ὁλλανδὸς ἀστρονόμος Ἡστον. Ἀλλ' ὁ Ἀρρένιος δίδει πλέον συγκριτικὴν μαρφήν εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην. Ὁ Ἀρρένιος φαντάζεται τὸν Γαλαξίαν ὡς νεφέλωμα μετὰ δύο μόνον κλάδους. Ὁ ἥλιος (δηλαδή ὁλόκληρον τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα) εὑρίσκεται μετὰ τῶν δύο τούτων κλάδων, οἵτινες ἀναχωροῦντες ἐκ τοῦ κέντρου ἐλίσσονται παρὰλλήλως εἰς τὸ ἀπειρον. Οἱ δύο αὐτοὶ κλάδοι ἀποτελοῦν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας φαίνεται ὡς πλατυτάτη φωτεινὴ λωρίς εἰς

διότι πάντες είχομεν ταραχθῆ. Ὁ κ. Πρίντεζης εἶτα διέταξεν τὴν θαλαμηπόλον νὰ φέρῃ ποτήριον με ὕδωρ. Ἀφοῦ δὲ τοῦτο προσκομίσθη καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, περίεξ τῆς ὁποίας εἶμεθα πάντες: — Τι θέλετε, ἠρώτησα περιέργως, νὰ κίμετε με αὐτό, κ. Πρίντεζη; — Ὁλὶ διατάξωμεν, μοὶ ἀπεκρίθη, τὸ πνεῦμα νὰ μεταθέσῃ τὸ ποτήριον καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὕδωρ ἀπ' αὐτοῦ. Μοὶ ἐφάνη, ὡς τὸ ὁμολογῶ, ἀπίστευτον τοῦτο, ὅπως πιθανὸν νὰ φανῆ καὶ εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας. Περιεργοὶ δὲ πάντες ἐθέσαμεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπὶ 3—4 λεπτά. Τότε ὁ κ. Πρίντεζης διατάττει νὰ σχηματίσωμεν διὰ τῶν χειρῶν ἄλυσσον. Ἡ τράπεζα ἤρξατο κινουμένη ζωηρῶς καὶ ἐγειρομένη. Κατὰ διαταγὴν δὲ τοῦ κ. Πρίντεζη ὑψώνομεν τὰς χεῖρας καὶ ἡ τράπεζα ἔστη μετέωρος, ὡς εὐρίσκετο, κεκλιμένη ἐπὶ πολὺ καὶ στηριζομένη μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός. Εἶτα ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν τῆς θέσει καὶ εὐθὺς γίνεται σκότος καὶ ἀναφαίνονται πάλιν μερικοὶ φωσφορισμοί. Μετὰ τοῦτο ἀνάπτονται τὰ φῶτα, τῆ παρακλήσει ἡμῶν καὶ τί βλέπομεν, νομίζετε; Τὸ ποτήριον νὰ γίνῃ ἀφαντοῦ. Ἐπειτα πάλιν κλείονται τὰ φῶτα μόνων καὶ τὸ ποτήριον εὐρέθη κενὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, δίχως νὰ χυθῆ ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐλάχιστον ὕδωρ. Τότε παρεκαλέσαμεν τὸ πνεῦμα νὰ μᾶς τὸ ἐπαναφέρῃ πλήρες ὕδατος. Τὰ φῶτα ἀμείσως σβέννεται καὶ τὸ ποτήριον αὐτόματον πεσοῦν εἰς ἀπόστασιν 2 μέτρων, ἐθραύσθη. Εὐθὺς δὲ ἠνοιξαν τὰ φῶτα, τῆ παρακλήσει τοῦ πνεύματος ὑφ' ἡμῶν. Συζητήσαντες τὸ παράδοξον, παρεκαλέσαμεν τὸ πνεῦμα νὰ μᾶς τὸ ἐπαναφέρῃ καὶ νὰ μᾶς δηλώσῃ τοῦτο, ἀφοῦ κλείσει τὰ φῶτα δι' ἐνὸς κτύπου ἢ δ' ἄλλως διὰ δύο. Ἡ τράπεζα τότε μετ' ὀλίγον ἐγείρεται καὶ κτυπᾷ ἀπαξ ζωηρῶς. Ἀνάπτονται τὰ φῶτα. Πλὴν, ὅσα κατὰπληξίς μᾶς ἀναμένει! Τὸ ποτήριον πλήρες ὕδατος μετ' ἐνὸς τεμαχίου τοῦ τετρασμένου ποτηρίου εὐρέθη ἐπὶ τῆς παρακειμένης τραπέζης. Ἀπαντες ἐπληγέντες διεκρίψαμεν τὴν συνεδρίασιν ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρις οὐ συνέλθωμεν ἐκ τῆς ταραχῆς; καὶ ἀναλάβωμεν νέον θάρρος. — Αἶ, συνήλθατε; λοιπὸν; μᾶς ἐρωτᾷ ὁ κ. Πρίντεζης. — Μάλιστα, ἀπεκρίθημεν πάντες. — Τώρα, ἀκούσατε, προσέθηκεν ὁ κ. Πρίντεζης, θὰ παρακαλέσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ Φερονίδου; νὰ μᾶς γράψῃ ἀπ' εὐθείας; εἰς τὸ λεύκωμα αὐτό, ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ μεσάζοντος μίαν ἀπάντησιν εἰς ἐρώτησίν μας. Ταῦτα λέγων ὁ κ. Πρίντεζης τοποθετεῖ τὸ Λεύκωμα εἰς τὴν παρακειμένην τράπεζαν μετ' ἐνὸς μολυβδοκουδύλου. Πάντες τότε ἀνεξαιρέτως ἐμειδίασαμεν, μὴ πιστεύοντες, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ τοιοῦτόν τι ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Ὁ Κύριος Πρίντεζης ὁμως ὠρνήζετο ἐναντίον ἡμῶν καὶ μᾶς ἐπέπληττεν, ὡς ἀπιστούντων. Τέλος ἀφοῦ ἐπανοσαν οἱ γέλωτες καὶ τὰ σκώμματα καὶ τὰ μειδιάματα, ἐρωτᾷ ὁ κ. Πρίντεζης:— Λοιπὸν, Φερονίδη, εἰν ἔχεις τὴν εὐχαριστήριον νὰ μᾶς γράψῃς ἐντὸς τοῦ Λευκώματος, θὰ μᾶς ὑποχρέωσῃς. Λοιπὸν, ἀπάντησον μας εἰς τὴν ἐρώτησιν ἣν ἐγγράφως ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου σοὶ ἀπευθύνομεν. Ἡ δὲ ἐρώτησις αὕτη εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Παρακαλοῦμεν φίλε Φερονίδη νὰ μᾶς γράψῃς ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς ἐπὶ τοῦ πνευματιστικοῦ τούτου κέντρου ἐντυπώσεις σου, ὡς καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ βίου σου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου σου μέχρι σήμερον».

Ἀμα τοῦτο γίνῃ, κτύπησον ἀπαξ ἢ δ' ἄλλως δὶς. Ἡ τράπεζα μετ' ὀλίγον ἐγερεθείσα, ἐκτύπησεν ἀπαξ. Εἶτα ἠρωτήθη: Ἐὰν θὰ μᾶς γράψῃς με ἀνημμένα φῶτα, κτύπησον παρακαλῶ, τρίς, εἰν δὲ με ἐσβεσμένα δὶς. Ἡ τράπεζα ἐγερεθείσα ἐκτύπησεν δὶς. — Καλῶς, λοιπὸν ἀναμένομεν, εἶπον, πάντες. Εὐθὺς, τότε κλείουν τὰ φῶτα ἐπὶ τινα λεπτά, ἢ δὲ τράπεζα ἐκρούσθη ἀπαξ. Ἦναψαν δὲ τὰ φῶτα καὶ βλέπομεν πάντες μετ' ἐκπλήξεως εἰς τὸ Λεύκωμα τὰ ἑξῆς δι' ἀπ' εὐθείας γραφῆς:

«Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα» με τὴν ὑπογραφὴν «Φερονίδης». Πάντες νῦχαριστήσαμεν τὸ πνεῦμα καὶ διαλύσαντες τὴν συνεδρίασιν νῦχαριστήσαμεν τὸν κ. Πρίντεζην καὶ τοὺς λοιποὺς καὶ συνηντήσαμεν με τὸν σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπομένην.

ΣΗΜ. Ἡ συνεδρίασις αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ 2 1/2 ὥρας ἀπὸ τῆς 10.30 μ. μ. μέχρι τῆς μίας π. μ.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ Β'.

Τὴν ἐπομένην ἑσπέραν περὶ τὴν 11ην ὥραν μ. μ. ἐπανελήφθη ἡ πνευματιστικὴ συνεδρίασις ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μας, ὑπὸ τῶν ἰδίων προσώπων τῆς προτερίας. Προσῆλθε δὲ καὶ πάλιν εἰς ἐπικοινωνίαν μας ἀμείσως τὸ πνεῦμα τοῦ Φερονίδου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξετέλεσεν αὐθορμήτως διαφέρον; ἐμφανίσει; μάλις ἐγένετο σκότος. Ὅτε δὲ κατὰ τὴν δευτέραν φορὴν ἐκλείπεν ἐκ νέου τὸ πνεῦμα ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ἡλεκτρικὰ φῶτα, ἐνεφανίσθη αὐτοῦσιον ἡμῶν ἐν τῇ ἐναντι ἀνοικτῇ θύρᾳ τῆς παρακειμένης αἰθούσης; (ἐστιατορίου) οὐχὶ ἐν ἀνθρωπίνῃ περιβολῇ, ὡς ἄλλοτε, ἀλλ' ἡ φασματικῇ. Ἦτο ὄντως θαυμάσιον καὶ ἐκτάκτως ἐξέσυχον τὸ φαινόμενον. Φάντασμα πραγματικόν, δηλ ὁ Φερονίδης κεκαλυμμένος διὰ πέπλου ροδάκων, λευκοῦ, ὄλον τὸ σῶμα, δίκην ἀερώδους φωτεινῆς περιβολῆς, ὡς φάντασμα, ὅπερ μᾶς κτεπέληξε διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς στάσεώς του καὶ εἶτα κινήσεως τῶν χειρῶν του πρὸς τὰ ἄνω καὶ τῆς ἐλεύσεώς του πρὸς ἡμᾶς. Ἦτο μία φωτεινὴ ἀνθρωπίνῃ σιλουέτα ἀφωνος. Μάλις δὲ ἤρξατο νὰ μᾶς πλησιάζῃ, τρόμος κατέλαβε τοὺς πάντας, αἱ δὲ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ παρακαλοῦν ν' ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ γίνῃ φῶς. Τότε ὁ κ. Πρίντεζης παρεκάλεσε τὸ πνεῦμα νὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ τὸ φαινόμενον, διὰ ν' ἀναλάβουν θάρρος οἱ παροστώτες.

Μετ' ὀλίγων ἐπανελήφθη ἡ συνεδρίασις τῇ παρακλήσει πάλιν τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ με τὴν συμφωνίαν νὰ γίνουν ἠπιώτερα τὰ φαινόμενα.

Τότε ὁ κ. Πρίντεζης ὑπέβαλε τὴν ἀκόλουθον σχετικῶς ἐγγράφον παράκλησιν πρὸς τὸ πνεῦμα

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ❖ ❖ ❖

❖ ❖ ❖ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΒΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

ΒΑΤΟΠΙΗ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων ἐξετάσωμεν ἤδη ποιοὶ ἀσθενεῖς δύνανται ν' ἀρυσθῶσιν ὠφέλειαν ἢ θεραπείαν ἐκ τῆς διαμονῆς εἰς τὰ προνομιούχα ταῦτα κέντρα, ἐν ἄλλαις λέξεσι ποιοὶ θὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ σανατόρια. Μεταξὺ τῶν νοσημάτων, δι' ἃ ἐκθειάζεται ἢ ἐν τοῖς σανατορίοις διαμονή, τὴν πρώτην θέσιν ὁμολογουμένως κατέχει ἡ φυματίωσις, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν αἰτίαν τῆς θνησιμότητος, καὶ τῆς ὁποίας αἱ καταστροφαι ἐλαττοῦνται ἐφ' ὅσον τὰ άτομα διαμένουν εἰς ὑψηλοτέρους σταθμούς. Δὲν ἀρκεῖ δὲ μόνον ἡ θέσις, ἣν θὰ ἐκλέξωμεν, νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ζώνην τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἀπληλαγμένη ἐκ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐπιρρέας τῶν βιαιῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὀμίχλης. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν δὲ καὶ τὴν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν τῆς ρητινώδους ἀτμοσφαιρας, ἣν μετὰ τοῦ ὀξυγόνου ἀδίδουσι, τὸ γέγος τῶν κωνοφόρων, τὰ ὁποῖα ἀφθόνως ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἐλβετικὰς κορυφάς. (Καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς βουνοῖς, ἐν οἷς φύεται ἡ δρυς, δύνανται οἱ ἀσθενεῖς νὰ εὐρωσιν ὠφελείας ἀνυπολογίστους ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὸ θέρος· δέον ὅμως, ὡς καὶ ἐν τοῖς σανατορίοις, ἢ παραμονὴ νὰ μὴ εἶνε βραχυχρόνιος, ὡς συνήθως συμβαίνει.) Ἐκεῖ ἀνάγκη ν' ἀποστέλλονται ἐγκαίρως οἱ ἀρρωστοὶ, κατὰ τὴν πρώτην εἰ δυνατόν περίοδον τῆς νόσου, ἢ ἀρχομένης τῆς δευτέρας, ἵνα μὴ ἀπόλλυται ἡ εὐκαιρία. Ὑπάρχει καὶ προγενεστέρα περίοδος τῆς νόσου, ἢ προφυματικὴ λεγομένη, ἣτις πολλάκις προηγεῖται ἐπὶ σειρὰν ὄλων ἐτῶν, παρατεινομένη ἀνυπόπτως καὶ τὴν ὁποίαν ἡσκημένος ὀφθαλμὸς δύνανται νὰ παρατηρήσῃ καὶ καθ' ἣν θαυμασιώτατα δυνάμεθα ν' ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ τοῦ κακοῦ. Εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὰ θύματα τῆς ἐπαράτου νόσου, ἀφ' οὗ ἀπολέσῃ πολὺ τιμὸν χρόνον, νὰ στέλλωνται κατόπιν ἐν ἐσχάτῃ ἐξαντλήσει εἰς θερμὰ κλίματα πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς των.

Ζήτημα κοινωνικὸν προβάλλει τὸ ἐξῆς: Ἐν τῇ μεγίστῃ ἐξασπλώσει τῆς φυματώσεως, ἣτις γενικῶς ἀπειλεῖ πᾶσαν κοινωνίαν, δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον εἰς μίαν οἰκογένειαν, ἣτις παντοιοτρόπως προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ τὰ αἰτία τῆς ὁποτομοῦ ἐπισχάνσεως καὶ ὠχρότητος, τῶς εὐτραφούς καὶ ροδοχρόου κόρης, δὲν εἶνε εὐκόλον, λέγομεν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀφθονοῦσι τὰ ὑλικά μέσα, νὰ συστήσωμεν τὴν ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας πολὺ μὴνον ἀπομάκρυνσιν. Κατὰ τῆς προλήψεως ταύτης ἀντεπεξερχόμεθα ἀν συστήσωμεν τὰ σανατόρια ὡς νοσηλευτήρια προωρισμένα νὰ χρη-

σιμεύσωσιν οὐ μόνον διὰ τὴν φυματίωσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ ποικίλας ἄλλας ἀσθενείας, ὅτε ὑπὸ τὸ πρόσχημα μιᾶς ἀναιμίας ἢ νευρασθενείας παρακάμπτομεν τὸν σκόπελον τῆς κακογλωσσίας. Οὕτω δὲ τὸ ζήτημα ἀπλοποιεῖται ἐπ' ὠφέλεια καὶ τῶν ἄλλων ἀρρώστων, τῶν σανατορίων καθισταμένων θεραπευτηρίων ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ.

Καὶ τῷ ὄντι τί ἄλλο παρὰ ὠφέλειαν δύνανται νὰ εὐρωσιν οἱ νευρασθενικοὶ καὶ αἱ νευρασθενικαὶ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀναιμικῶν τιθέμενοι ὑπὸ συνθήκας ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους ἐκείνων, ὑφ' ὧν διετέλουν προηγουμένως;

Ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν αἱ νοσηραὶ αὗται καταστάσεις κατέλαβον ἀξιοσημειώτον θέσιν ἐν τῇ ἰατρικῇ φιλολογίᾳ· οἱ πλεῖστοι ἢ μᾶλλον αἱ πλεῖστοι τῶν νευρικῶν, εἶνε ἀναιμικοὶ, καθὼς τὰνάπαλιν πᾶσαι αἱ ἀναιμικαὶ παρνοσιάζουσι συμπτώματα νευρώσεων ἢ νευρασθενείας, ὧν πάντων αἰτιον εἶνε ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ καταπόνησις, ὁ ἐδραῖος βίος, ἡ ἐλλειψίς ἀέρος καὶ ἀσκήσεων, ἀρα ἢ ἐλάττωσις τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων. Ἡ πρώτη ἔνδειξις εἶνε ν' ἀπομακρύνωμεν τὸν ἀρρώστον τῶν ἐπιβλαβῶν συνθηκῶν, τῶν κοπιωδῶν διαχύσεων, τοῦ θορύβου τῶν καφενείων καὶ θεαμάτων, τοῦ φόρτου τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῶν ἐθυμοτυπιῶν, καὶ νὰ τοποθετήσωμεν αὐτὸν ὑπὸ νέου ὄρους ἀντιθέτους, εἰς τὸν ἐλεύθερον ὀρίζοντα, εἰς τὰ ὕψη τῶν βουνῶν, ἐκεῖ ὅπου ἡ ζωογόνος αὔρα ἐνεργοῦσα διὰ τοῦ ὀξυγόνου ἐνεργότερον τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ βρωμίου, θὰ δώσῃ εἰς τὰ αἰμοσφαίρια νέαν ζωὴν, οἱ δὲ περίπατοι καὶ ἡ ἡρεμίᾳ τοῦ πνεύματος θὰ βοηθήσωσιν ἰσχυρῶς τὴν τελείαν ἀνάρρωσιν. Τὰ αὐτὰ δυνάμεθα νὰ εἰπῶμεν καὶ περὶ τοῦ πνευμονικοῦ ἐμφυσηματος, τοῦ χρονίου βρογχίτου, τοῦ σπασμωδικοῦ κατάρρου, τοῦ κοκκύτου, τοῦ ἀσθματος, τῶν καρδιακῶν νοσημάτων, καὶ τινῶν νοσηρῶν διαθέσεων, τῆς λευκοματουρίας, τοῦ διαβήτου κτλ. Οἱ ἐμφυσηματικοὶ καὶ οἱ χρόνιον κατάρρουν πάσχοντες μετὰ δυσκολίας βηματίζοντες αὐτὰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, βελτιοῦται θαυμασιῶς εἰς τὸ κλίμα τὸ ὄρεινόν. Ἡ καθαριότης τοῦ ἀέρος, ἡ παρουσία τοῦ ὄζοντος, ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, πρόσθετος καὶ αἱ ρητινώδεις οὐσαὶ τῶν περιβαλλόντων δασῶν, δύνανται νὰ βελτιώσωσι τὴν ἀναπνοὴν, νὰ ἐλαττώσωσι τὰς βρογχικὰς ἐκκρίσεις. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν σπασμωδικῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν ὧν τὸ νευρικὸν στοιχεῖον ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν. Μεταξὺ τῶν καρδιακῶν, ἰδίως οἱ ὑπεφέροντες ἐκ νευρώσεως τῆς καρδίας, παλμῶν, κυνάγχης, δύνανται νὰ ὠφελῆθῶσι σπουδαίως ἐν τοῖς σανατορίοις διὰ

Ο ΟΥΡΑΓΓΟΤΑΓΓΟΣ

Ο άνθρωπόμορφος πιθήκος

Επί τη ευκαιρία της δημοσιεύσεως της εικόνης του φίλου κ. Έ. Μελιδόνη, εμπόρου ελεφαντοδόντων, διατηρούντος σχετικά γραφεία εν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς, ἤτοι ἐν Μονγαλλί, Ρεζάφ, Λόκα, Γονδόκορο, Ἄβα, Δουνοῦ καὶ Μπαμπίλι, διὰ τὴν προμήθειαν ελεφαντοδόντων, δερμάτων ἀγρίων ζώων, πολυτίμων λίθων κλπ, θεωροῦμεν ἐπίκαιρον νὰ μεταδώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις σχετικάς τινὰς ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀφρικανικοῦ τούτου μέρους καὶ ἰδίως περὶ τῶν σχέσεων οὐραγγοτάγγου καὶ ἀνθρώπου, ἀσχέτως πρὸς ὅσα ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἐν τῇ «Φύσει» περὶ πιθήκων καὶ ἀνθρωπόμορφων ζώων.

Τὸ ἀπώτερον τοῦ Σύνδαν ἔδαφος, τῆς μεσογείου Ἀφρικῆς διατελεῖ εἰσέτι εἰς ἡμιβύρβαρον καὶ πρωτογενῆ κατάστασιν, παρ' ὅλας τὰς ὑπαρχούσας Ἑυρωπαϊκὰς κατακτήσεις καὶ τὰς σημεῖραι συντελουμένας ὀδικὰς καὶ ἐμπορικὰς συγκοινωνίας. Ὅλον σχεδὸν τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς διατελεῖ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ διάθεσιν τῶν ἰθαγενῶν, τῶν πιθήκων καὶ οὐραγγοτάγγων, τῶν ἐλεφάντων καὶ κροκοδείλων, τῶν ὄφρων καὶ ἀγρίων ζώων. Ἐκτάσεις μεγάλα καὶ ἐκτεταμέναι κατοικοῦνται ἐτι ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ἡμιαγρίων, πιθήκων καὶ θηρίων, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἄλλου, διότι κινδυνεύει ἡ ζωὴ του, πᾶσα δὲ ἀπόπειρα θεωρεῖται ἐπιθεσις. Μία τοιαύτη ἔκτασις, ἴσως καὶ πολλὰ καθ' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν, κατοικοῦνται ὑπὸ οὐραγγοτάγγων καὶ ἄλλαι ὑπὸ πιθήκων, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ. Ἐν τούτοις συμβαίνουν πολλάκις συμπλοκαὶ καὶ ἐπιθέσεις Ἑυρωπαίων καὶ ἰθαγενῶν κατ' ἀγέλων ἐλεφάντων καὶ ὀμάδων πιθήκων πρὸς κατάκτησιν καὶ καταστροφὴν μερῶν καὶ ἐμπορίαν αὐτῶν· οὕτω βαθμηδὸν δὲ ἐκλείβουν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς τὰ ζῶα ταῦτα καὶ θὰ εἰσχωρήσῃ ὁ Ἑυρωπαϊσμός.

Εἰς μίαν τελευταίαν τοιαύτην συνάντησιν ὁ κ. Μελιδόνης κατώρθωσε μέσον τῶν ἰθαγενῶν, οἵτινες τὸν συνώδευον, νὰ αἰχμαλωτίσουν ἓνα τοιοῦτον, ἀλλὰ μικρὸν οὐραγγοτάγγον, 7 μηνῶν ἡλικίας, εἰς τοὺς ἀγρούς τῶν ἰθαγενῶν, ἔνθα συνήθως καταφεύγουν πρὸς ἀρπαγὴν καρπῶν.

Ἡ μήτηρ του ἀντιληφθεῖσα τοῦτο ὄρνετο καὶ ὄρμησε κατὰ τῶν ἀρπάγων, ἀλλ' οὗτοι ταχέως κατορθώσαντες νὰ ἀπομακρυνθῶσι, μετέφερον τὴν λείαν των. Ἀποφεύγουν δὲ νὰ κακοποιήσουν τοὺς οὐραγγοτάγγους, διότι ἀνιλεῶς καὶ οὗτοι κατόπι ἐκδικοῦνται.

Ἡ ἔναντι εἰκὼν παρίστησε τὸν κ. Μελιδό-

νηκρατοῦντα τὸν φίλον του ἢ μᾶλλον τὸ τέκνον του πλέον ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐπιδαφιεύοντα τὰς πατρικὰς περιποιήσεις του Ἄλλὰ καὶ οὗτος θεωρεῖ ἔκτοτε ὡς πατέρα του αὐτόν.

Εἶδομεν ἐσχάτως ἐν Κατῶν τὸν μικρὸν αὐτὸν οὐραγγοτάγγον, ὃν μετέφερον εἰς τὸν οἶκον του καὶ διατηρεῖ ὡς παιδίον του. Ἐχει συμπαθεστάτην τὴν συμπεριφορὰν. Συντρώγει εἰς τὴν τράπεζάν του, χρώμενος πινακίου, ποτηρίου καὶ περονίου, παίξει ὡς παιδίον μετὰ τοῦ μι-

Ο κ. Μελιδόνης μετὰ τοῦ φίλου του.

κροῦ υἱοῦ του, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης συμπεριφερόμενος, διότι οἱ οὐραγγοτάγγου εἰσὶν ἀγαθοί, ἥπιοι, ἄκακοι καὶ περιποιητικοί, ἔκτελει δὲ καὶ διαφόρους ὑπηρεσίας ἐν τῷ οἴκῳ. Μόνον ὅτι δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τοῦτο φαίνεται πολὺ τὸν λυπεῖ.

Ἡ ἐπομένη εἰκὼν μας παρίστησι μίαν ἑτέραν σχετικὴν σκηὴν οὐραγγοτάγγου, διατρωμένου ἐν ἀνθρωπίνῳ οἴκῳ. Ἐτυχεν, ὡς βλέπετε, νὰ ἀσθενήσῃ καὶ τὸν περιποιοῦνται ὡς ἀνθρώπων των, διότι καὶ αὐτοὶ ἂν ἠσθένουν, θὰ τοῖς ἀνταπέδιδεν οὗτος τὰ ἴσα. Πολλάκις δὲ ὁ οὐραγγοτάγγος ἐν τοιαύτῃ συμβίωσιν ἐφοράθη καὶ τὴν ζωὴν του θυσιάσων καὶ τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ κυρίου του.

Πόθεν προέρχεται ἡ ἀλληλοσυμπάθεια αὕτη; Ὑπάρχει ὄντως συγγένεια μετὰ ἀνθρωπόμορφων πιθήκων καὶ ἡμῶν;

Ἀληθῶς ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς ἐξελίξεως εἶναι

ἐπακολούθημα κατωτέρων ζώων καὶ τέλος τοῦ οὐραγγοτάγγου;

Οὐδεὶς βεβαίως πώποτε ἐτόλμησεν ὀριστικῶς καὶ ἐπιχειρηματικῶς ν' ἀποδείξῃ τὸ τοιοῦτον, παρὰ τὴν σωματικὴν προσομοιότητα αὐ-

τῶν καὶ τὴν δοχέγονον σχετικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτε βλέπομεν αὐτὸν γυμνόν, πλανώδη, ἡμιαγρίον, τριχωτόν, ἐν σπηλαίῳ διατρώμενον, ἀναρριχώμενον, ἀνθρωποφάγον τέλος κτλ. κτλ. Μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ὑπάρχει ἀμεί-

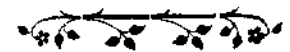
ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΕΜΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΚΚΟΥΜΕΝΟΙ

τητος ἀπόστασις. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ οὐραγγοτάγγος ὑπερέχει τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι ἡ ἀντίληψίς του εἶναι μεγαλειτέρα καὶ ὅτι σέβεται τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει ἐλπίς, ὅτι θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ ἐκπολιτισθῇ καὶ πολιτισθῇ καὶ φυσικῶς πάντοτε ὅλος ὑπάρχει θὰ ἦναι.

Τοιοῦτος λοιπὸν ὁ οὐραγγοτάγγος· ἀνθρωποειδὴς μὲν κατὰ τύπους τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ ζῶον κατ' οὐσίαν.

• Π.

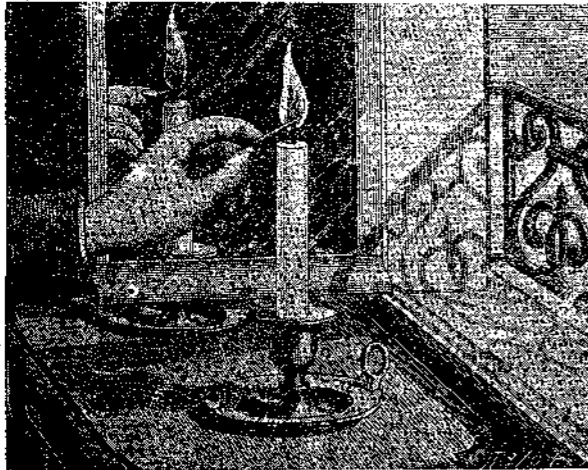

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πείραμα άντανακλάσεως

Τοποθετήσατε εκατέρωθεν μιᾶς υάλινης πλακός, ἐνός παραθύρου ἐπὶ παραδείγματι, δυο κηροπήγια, ἐφ' ὧν νὰ ὑπάρχουν ὁμοιοὶ εἰς ὕψος κηρία.

Τὸ κηρίον, τὸ ὁποῖον εἶνε τοποθετημένον πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ μέρους τοῦ παραθύρου καὶ φωτίζεται ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας θ' ἀντανακλάσθῃ ἐπὶ τῆς υάλου ὡς ἐν κατόπτρῳ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ κηρίου τούτου θεωμένη ἐξ ἀντανακλάσεως ἐν τῷ ὑελοπίνακι θὰ ἐπιβληθῇ τοῦ ἄλλου κηρίου τοῦ ἐκ τῆς διαφανείας τῆς υάλου θεωμένου.

Εἶπατε ἤδη εἰς φίλον σας τοποθετημένον παραπλεύρως τοῦ πρώτου κηρίου, ὅτι σκοπεύετε νὰ νάψετε τὸ ὄπισθεν κηρίον διὰ τὸ μέσον τῆς υάλου.

Τὸ πείραμα δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον. Ἀνάψατε διὰ πυρεῖον τὸ ἐνώπιόν σας κηρίον καὶ ἀμέσως θὰ νομίσετε ἀμφότεροι, ὅτι καὶ τὸ ὄπισθεν τῆς υάλου ἦναψεν.

Διὰ τοιούτων ὀπτικῶν πειραμάτων πολλὰ παίγνια ἐπιτυγχάνονται, πλεῖστα δὲ μαγικὰ θεάματα καὶ ταχυδακτυλουργαί ἐν τοῖς θεάτρῳ ποικιλιῶν, πρὸ παντὸς ἐμφανίσεις φαντασμάτων καὶ σκελετῶν κτλ. διὰ τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ οὕτω γίνονται.

* ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ *

Κηλίδες ἐλαιοχρώματος

Τρίβομεν σταθερῶς μὲ καθαρὸν τερεβινθέλαιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ἄριστον μέσον, ὑπερτερεῖ δὲ αὐτοῦ ἴσως μόνον τὸ χλωροφόρμιον.

Κατὰ τῆς πεώσεως τῆς κόμης.

Τὰ φυσικὰ μαλλιά τῶν γυναικῶν, τὰ ὁποῖα πίπτουν συνήθως κατὰ τὸ κτένισμα διὰ νὰ χρησι-

μοποιηθοῦν ἀργότερα, διατηροῦνται ἀφ' ἑαυτῶν. Ἐν πάσει περιπτώσει θέσατε ὀλίγην ναφθαλίνην εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ τὰ φυλάξετε.

Διὰ καθαρισμὸν τῶν ὀσίδων

Ἐἰν ζητεῖτε ἀλοιφήν διὰ καθαρισμὸν καὶ στίλβασιν τῶν ἐξ ὀρειχάλκου ὀσίδων προμηθευθῆτε ἀπὸ τὰ χρωματοπωλεῖα τὴν πᾶσταν «Κόσμος» (Κόσμος) ἣτις φέρει ἐπὶ τοῦ κυτίου τὴν γηίνην σφαῖραν. Ἐἰν θέλετε νὰ χαραξήτε γράμματα δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε νιτρικὸν ὀξύ (acide nitrique, azotique, aqua forte,) προσέξετε ὅμως νὰ μὴ καύσητε καὶ τὰς χεῖρας σας μὲ αὐτό· θὰ μεταχειρισθῆτε ξυλάριον πρὸς γραφήν.

Ἐἰν δὲν εὑρετε τὴν πᾶσταν «κόσμος» μεταχειρισθεῖτε ὀξαλικὸν ὀξύ (acide oxalique) 10 μέρη καὶ θεικὸν ὀξύ (acide sulfurique) 5 μέρη ταῦτα θὰ διαλύσητε εἰς ὕδωρ (100 μέρη) καὶ θὰ τρίψητε τὰς ὀβίδας διὰ τοῦ διαλύματος τούτου καὶ κρητίδος (craie preparée) μὲ ὕφασμα, ἀντὶ κρητίδος (κοινῶς κίμωνας) δύνασθε νὰ χρησιμοποιήσητε καὶ γύψον πρὸς στίλβωσιν. Τὸ ὀξαλικὸν δὲ ὀξύ εἶνε δηλητήριον, καὶ προσέχετε πολὺ.

Ἐπικόλλησις φύλλων χρυσοῦ

Ἡ ἐπικόλλησις φύλλων χρυσοῦ δύναται νὰ γίνῃ διὰ διαλύματος ἰχθυοελλῆς εἰς ὕδωρ 5^ο ἢ διὰ μίγματος λευκώματος ἀργοῦ μὲ ὕδατος καὶ ἐπομένως βερνικώσεως τῶν γραμμάτων τοῦ χρυσοῦ διὰ βερνικίου ἐκ γομαλάκκας.

Διὰ τὸ χυλοῦν τὰ τροφίμα ἐν καιρῷ καταγιγίδος

Πρὸ πολλοῦ εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὠρισμένα τροφίμα, ὡς τὸ γάλα, τὸ κρέας, τὸ κυνήγιον, ὁ ζωμὸς κλπ. ἀποσυντίθενται ταχύτερον ἀμέσως μετὰ μίαν καταγιγίδα, ἢ μὲ σχετικὴν μεγάλην ζέσθην. Μέχρι τοῦδε ἀπέδωκαν τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἰς ἠλεκτρικὴν ἐπίδρασιν καὶ ἰδίως εἰς τὸ ὄζον. Τώρα ὅμως ὁ ἐν Παρισίοις καθηγητῆς Trillat τοῦ ἰνστιτούτου Παστέρ, ἔκαμεν εἰς τὸ ζήτημα νέας ἐρεῖνας, αἱ ὁποῖαι καταστρέφουν τὴν παλαιὰν ἰδέαν καὶ δίδουν μίαν νέαν ἐξήγησιν. Καὶ εἰς παλαιότεραν του ἐργασίαν ἠδυνήθη ὁ Γάλλος σοφὸς ν' ἀποδείξῃ, ὅτι μικρότατα ποσὰ σεσηπῶτων ἀερίων ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἀποσύνθεσιν, λ. χ. τοῦ γάλακτος. Γνωστὸν εἶναι ὅτι αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ ἐκκενώσεις τῆς καταγιγίδος ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τ' ἀντικείμενα ἐμπεριεχομένων ἀερίων· οὕτως ἐξηγεῖται, ὅτι μετὰ τὴν καταγιγίδα γίνονται πολὺ αἰσθητότεροι αἱ διάφοροι ὀσμαι. Δύναται λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς πιθανόν, ὅτι ἡ ἰσχυροτέρα αὐτῆ ἐξάτμισις ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὴν ἐπιταχυνομένην ἀποσύνθεσιν τοῦ γάλακτος καὶ τῶν ἄλλων τροφῶν.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ
ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

* * *

ΚΑΙ ὁ στρατὸς ἔχει τὰς ὑπερόχους στιγμὰς του καὶ μία τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ διὰ τῆς ἔναντι εἰκόνας μας ἀναπαράστασις μιᾶς γλυκυτάτης καὶ συγκινητικωτάτης σκηνῆς.

Οἱ ὑπολειφθέντες ἐκ τοῦ λόχου μετὰ τὴν τρομερὴν μάχην ὀλίγοι συνάδελφοι τῶν γενναίως πεσόντων καὶ προσφάτως ταφέντων ἡρώων σιωπηλῶς προσήλθον τὴν νύκτα πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῶσι τῆς ἀπαιαίου σκηνῆς ν' ἀποχαιρετήσωσιν αὐτοὺς ἐν αὐτῷ τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος.

Καὶ γενεικλιῶς καὶ ἐν κατανῆξει κλαίοντες καὶ προσευχόμενοι ἐκτελοῦσι καθήκον ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τοῦ ὄπλου καὶ τῆς ἀδελφότητος.

Καὶ ὁ στρατὸς ὄντως ἔχει τὰς ὑπερόχους στιγμὰς του!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΜΗΝ

Πρὸ τοῦ κομποῦ τάφου τῶν ἀναδελφῶν των.

μετετρέπετο εις θρίαμβον και αι προσκλήσεις έπολλαπλασιάζοντο.

Έν τούτοις κατά τὸ τελευταίον διάλειμμα ή αλήθεια ήρχισε ν' αποκαλύπτεται.

* *

Άπό τὸς θυρωροῦ μέχρι τῆς ὀρχήστρας, ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας μέχρι τῶν ἑδρῶν, ἀπὸ τῶν ἑδρῶν μέχρι τῶν θεωρείων διέτρεχε φήμη, ποικιλομένη ὑπὸ παντοίων σχολίων. Οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ὁ σύζυγος ἐψυχοράγει, οἱ δὲ ὅτι εἶχεν ἐκπνεύσει. Τινὲς ἐσχολίαζον τὴν ἀναισθησίαν τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου· ἄλλ' οἱ περισσότεροὶ ἐκατηγόρουν τῆς σκληρότητά τοῦ θεατρῶνου, ὅστις τὴν ἠνάγκασε νὰ παριστάνῃ εἰς τοιαύτην στιγμήν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν εἰς τῶν συνδρομητῶν ἔπευσε πρὸς τινὰ ἀνθοπώλιδα, θέλων ν' ἀγοράσῃ ἀνθοδέσμην καὶ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν Μιμήν, ὡς δεῖγμα τῆς συμπαθείας του.

Ὅτε ἤρθη ἡ αὐλαία, ἡ δυστυχῆς Ναρβόνη αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἔσχε τὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ εἰς τεχνητὸν τι μέσον διὰ νὰ δεῖξῃ ἅμα τὴν εἰσόδῳ τῆς εἰς τὴν σκηνὴν μορφήν ἐπιθανάτιον.

Ὁ κρότος τῶν χειροκροτημάτων ἐνηλλάσσετο μὲ τὸν θρόν· τῶν μανδηλίων, δι' ὧν ἀπεμάσσοντο οἱ ὀφθαλμοί.

Κατακαιομένη ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἐρρόφησε τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν ἡ Μυζέττα. Ὁ Ροδόλφος τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἄδων: «Σιάπα, ... ἀναπαύσου!...» Τότε, περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τὸν τράχηλον τοῦ αἰδοῦ, ἤρχισε τὸ ἄσμα τῆς: «Θέλεις, Ροδόλφε, νά...», αἱ λέξεις «... με κρατήσῃς μαζύ σου;» ἐπνίγησαν εἰς τὸν λάρυγγά τῆς. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κατέπεσεν ἐπὶ προσκεφαλαίου.

Ἡ ὀρχήστρα ἔσταμάτησεν. Ἄπὸ τοῦ παρασκηνίου μία φωνὴ ἐκραύγασε:

— Κάτω ἡ αὐλαία!

Ὁ ἰατρός τοῦ θεάτρου κατέλιπεν ἐν τάχει τὴν ἑδραν του.

Ἡ αὐλαία κατεβιάσθη καὶ ἀνυψώθη πάλιν μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρενητιωδῶν ἐπευθμιῶν τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ἔτι, ὅτι ἐξηκολούθει τὸ θέαμα.

Ἄπὸ τῆς ὀρχήστρας ἄραια ἀνθοδέσμη ἔτεινετο πρὸς τὴν ἐξοχὸν καλλιτέχνηδα. Ἐκυψε καὶ τὴν ἔλαβεν ὁ διευθυντῆς τῆς σκηνῆς.

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι, εἶπεν οὗτος, συντριβείσα ἐκ τῆς ὀδύνης τῆς ἡ συνάδελφός μας κυρία Ναρβόνη, ἐξέπνευσεν ἐνώπιόν σας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ταλαίπωρον Μιμήν, ἥτις ἔκειτο ἀκίνητος μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς τὴν ταινιοστόλιστον ἀνθοδέσμην.

Οἱ θεαταὶ ἔσπευσαν ἀθροοὶ ν' ἀπέλθουν. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲ ὁ μπάριμα - Βά, ἀμιχανῶν ἐκ τῆς περιστάσεως τόσον, ὥστε νὰ λησμονῇ τὴν ἰδικὴν του θέσιν, ἀνεφώνησε μὲ ἔμφασιν θεατρικὴν:

— Ἄ, παιδιὰ μου! Τὶ θάνατος!... τοῦ καθήκοντος!... ὅπως ὁ μέγας Μολιέρος μας!

G. DE. RAULIN

Ὁ Φειδίας ἐποίησε τὴν Ἀφροδίτην τῶν Ἡλείων πατώσαν χελώνην, θέλων νὰ διδάξῃ ἐκ τούτου τὰς γυναῖκας, ὅτι ὀφείλουν νὰ οἰκουροῦν καὶ νὰ σιωποῦν.

*

Πρόσεχε νὰ ἐπωφελησῇ καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας ἡ θεὰ Πρηνία ἀφθόνως σοὶ παρέχει.

*

Πτώχαι ἰδέαι μὲ πομπώδεις φράσεις προσομοιάζουν μὲ τὴν γελοῖαν ἐντύπωσιν παιδίων μὲ μεγάλα φορέματα.

*

Ἡ ἀφροσύνη ὡς ἀδυναμία εἶναι τι οἰκτρὸν, ἀλλ' ἡ ἀφροσύνη ὡς δύναμις εἶναι ὅμως πρᾶγμα τρομερὸν.

*

Ἄνθρωπος χωρὶς ἐργασίαν, εἶναι τῆς κοινωνίας ἡ κακογλωσσία.

*

Ὅστις ἐκτελεῖ μέχρι κεραίας τὸ καθήκον του, οὐδέποτε ἀφίνει τι ἡμιτελές, ἐπομένως ἀκαταπαύστως καὶ παντοιοτρόπως κερδίζει.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΜΑΧΗΤΗΣ

Τὸν εἶχα γνωρίσει σὲ μιὰ ἀπ' τῆς πρώταις ἐκείνης μακρονῆς πορείας τῆς Μακεδονίας, τὴν ἐποχὴ ποῦ εἶχε ἀρχίσει πλέον ὁ πρῶτος πόλεμος. Ἄπὸ τότε ἦταν ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου. Τὸν εἶχα ἀγαπήσει μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν γιατί ἦταν πολὺ ἀγαθὸς καὶ ἄξιος ἀγάπης μὲ

γυῖος καὶ ὁ μόνος προστάτης των. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶνε, ὅτι ἦταν γενναῖος καὶ ἀφοβὸς μαχητής. γιατί σὲ κάθε μάχη ποῦ τύχαινε νὰ λάβῃ μέρος, ὀρμούσε μὲ μενία πάντα ἔμπρός, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ καθόλου, ἂν θὰ σκοτωθῇ. Αὐτὸ, ἀπεναντίας μάλιστα, θὰ ἦταν γι' αὐτὸν μεγάλη χαρὰ, χαρὰ, γιατί θὰ ἐθνοιαζόταν γιὰ χάρη τῆς Πατρίδος, τῆς λατρευτῆς Πατρίδος. Μόνον γιὰ τοὺς δικούς του θάταν δαϊνὴ θλίψις καὶ ἀπελπισία. Πολλὲς φορές ποῦ τὸν ἔβλεπα

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΕΜΕΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ ΤΗΣ

τὰ καλά του ποῦ εἶχα νοιώσει προτερήματα. Ὅσάκις δὲν τὸν ἔβλεπα ἀνησυχούσα, ὅπως κα' αὐτὸς γιὰ μένα. Ἄφησε, καθὼς μοῦ ἔλεγε, τὴν μητέρα του καὶ δύο ἀδελφές, ὅταν ἀνυψώθηκα ἡ ἐπιστράτευσις κα' ἔτρεξε ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος, ἐνῶ αὐτὸς κλαίοντας, τὸν ἀποχαιρετούσαν. Ἦταν δηλαδὴ ὁ μοναχο-

νὰ πυροβολῇ πρὸς τὸν ἐχθρὸν γονιπετῶς. ἐνῶ ἡμεῖς πυροβολούσαμε πρηνηδόν, τοῦ φάναζα: «Τὶ κάνεις αὐτοῦ ... σκύψε ... θὰ σκοτωθῆς.» Αὐτὸς ὅμως ἐννοοῦσε νὰ ἐξακολουθῇ κάνοντας τὴ δουλειά του καὶ εἰς ἀπάντησι μοῦ ἔλεγε. «Ἄφησέ με νὰ τοὺς φάω!...»

Καμμιά φορά ὅταν κάναμε λόγο γι' αὐτοὺς

πού κάθονταν ἐδῶ στὴν παλιὰ Ἑλλάδα, τοὺς «κουραμιτιέδες» δηλαδή, κι' ἔκαναν χάρι μετὰ τὸ δόλιο στρατό, πού πολεμοῦσε ἀνδρειωμένα γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς μας καὶ νὰ μεγαλώσῃ συνάμα τὴν Πατρίδα, ἐνῶ αὐτοὶ ἐφοβόνταν σὰν γυναῖκες καὶ σὰν ἀνδρῶν πού ἔδειξαν, πῶς ἦσαν στὴ φωτιά τοῦ πολέμου, μᾶς ἔλεγε μετὰ περιφρόνησι πρὸς τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ: «Δὲν εἶμαι γὰρ κουραμιτιές νὰ φοβοῦμαι. Δὲν τῶχο γιὰ τίποτε, ἂν σκοτωθῶ».

**

Ἐγινε ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ, καθὼς ξέρετε, καὶ ὁ δεύτερος πόλεμος. Ὁ ἴδιος, ὁ αὐτὸς μαχητὴς φάνηκε καὶ σ' αὐτὸν γενναῖος. Σὲ κάποια ὄμως μάχη πρὸς τὰ στενὰ τοῦ Μπέλεσι, ἐνῶ ἡ σφαιρὸς καὶ ἡ ὀβίδες τοῦ ἐχθροῦ ἔρχονταν σὰν βροχὴ ἐπάνω μας, ὁ γενναῖος μαχητὴς ἐσκοτώθη. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀνεγνώρισα, ἔπειτα ὄμως δταν ἐπρόσεξα καὶ εἶδα τὸ πτώμα του τὸ αἵματομένο κατὰ γῆς, ἐνόησα πλέον πῶς ἦταν αὐτός... Ἐσκυψα δαιτυμένος καὶ τὸν φίλησα, ἐνῶ μέσα μου αἰσθάνθηκα τὴν πειρὴ φριχτὴ θλίψη γιὰ τὸ σκοτωμὸ ἐνὸς τέτοιου λεοντόκαρδου μαχητοῦ, τὴν πειρὴ φριχτὴ συγκίνησι...

Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΔΥΟ ΠΑΛΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Δημοσιεύομεν σήμερον δύο ἐπίκαιρα ποιήματα, παιθόδες, διὸ θέλομεν εὐχαριστήσῃ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Τὸ ἓν εἶναι τὸ περιώνυμον φιλοσοφικορομάντικόν «*Δρέψατε πάλιν, ἐρασταὶ εὐδαιμονες ναρκίσσους*» τοις ἑξῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ζαῖμη, καὶ τὸ ἄλλο πού ἀποπνέει ὄλον τὸν ρομαντισμὸν καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς ποιήσεως «*Ἡ πρωτομαγιά μου*» εἶναι δύο εὐόδη, μαραμμένα ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀλλὰ ὄζοντα ἀθανασίας ἀνθή, τὰ ὅποια ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνοίξεως πρωτίστην κατέχουσι προτίμησιν.

ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Δρέψατε πάλιν, ἐρασταὶ εὐδαιμονες, ναρκίσσους
Εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς παιδρούς κι' εὐώδεις παραθείουσ,
Καὶ τὴν παρθένον στέψατε, ἦς ὡς ἄνθος κλίνει,
Ἐγὼ δὲν κόπτω, δι' ἐμὲ ἀπέθανεν Ἐκεῖνη.

Δὲν κόπτει ὁ ἀνέρατος μυροῖνης κλώνα πλέον.
Χλευάζει τὴν ὀδύνην του τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον.
Ἐκ τάφου μόνον δίνεται κενάρισσον νὰ δρέψῃ,
Ἐν ἄλλο μῆμα μετ' αὐτὴν, τὸ στήθος του νὰ στέψῃ.

Εἶν' τῶν ἀνθῶν ἑορτὴ, ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου,
Στιγμὴ ἀγάπης καὶ χρῆσιμος ὀδύνης αἰωνίου.
Φεθ! Τὴν καρδίαν μου αὐτὴ ἡ ἑορτὴ ξεσχίσει,
Καὶ ἄλλην πρότην εἰς ἐμὲ Μαΐου ἐνθυμίζει.

Τὸν Μαΐον σας, ἐρασταὶ τοισόβιοι χορῆτε.
Πρὶν νῆφθ' φθινόπωρῶν ἐρχόμενα ἰδῆτε.
Οἶμοι! Δι' ὄλους ὁ αὐτὸς ἐπροωρίσθη βίος,
Μίαν στιγμὴν μετ' ἔρωτα καὶ μόνον αἰώνιος.

Μόνου! Ἄλλ' ἔχει καὶ χωρὶς ἀνάμνητον καμμίαν.
Τυφλοί, μ' ἔθιμωσαν φωτός. εἰς νύκτα αἰωνίαν.
Εἰς μίαν τῆς καρδίας μας γωνίαν ἐπιζῶντες,
Ὡς ὑπνοβάται βαίνομεν κ' ἐπάροχον ἀπόντες.

Κι' ἐγὼ ἠγάπησα ποτὲ, κι' ἐγὼ ἀνηγαπήθην,
ἀλλὰ δὲν ἐληομῶνσα, πλὴν φεθ! ἐληομῶνθην.
Δὲν εἶν' ὁ βίος Μαΐου αἰώνια δὲν εἶνε.
Μαραίνονται αἱ ἀνθηραὶ τοῦ ἔρωτος μυροῖνας,
Καὶ φεύγει ἡ νεότης μας ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα,
Ὡς ὠρὰ σταθερότητος εἰς στήθη γυναικεῖα..

Ἡ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΜΟΥ

A'

Θαρρεῖτε, γιὰτὶ ἀπέρασε ἡ νεότης μου καὶ πάει,
Πῶς μὲσ' σιὰ φέλλα τῆς καρδίας ἀγάπῃ δὲν μοῦ μένει;
Πῶς δὲν θὰ κόψω θροσερὸ λουλούδι ἀπὸ τὸ Μᾶν,
Κι' ἀπὸ τὸ χέρι μου ἀνθὸ κανεῖς δὲν περιμένει;
Γελέεστε! πρώτα ἔδινα λουλούδι σὲ μὰ μοῖνη,
Μὰ τώρα ταῖς ἀγάπαις μου πληθύναν οἱ χρόνοι.
Ὁ χάρος μοῦ τῆς ἠῆξεσε... Ὅλα μαζί σμιγμένα
Τοῦ Μᾶν τὰ τριαντάφυλλα, δὲν φθάνουν νὰ τὰ δώσω
Στοὺς λατρεμένους μου νεκρούς [καὶ χῶματ' ἀγιασμένα
Μ' ἐκεῖνα νὰ μωροῦ.

Ἄχ, κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα, κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα,
Ὁ χάρος δίνει πειρὴ πολλὰ τριαντάφυλλα τοῦ Μᾶν,
Γιὰτ' ἔχει περισσότερας ἀγάπες μεσ' στὸ χῶμα.
Μετὰ τὸ χέρι τῆς ζωῆς ὁ χάρος δὲν μεταοῖ:

B'

Ἔχουν τὸ περιβόλι τους ἀκόμα κι' οἱ νεκροὶ μας
Περιβολάκι ἄγιο, κρυφὸ, μεσ' τὴν ψυχὴ μας,
Ὅπου λουλούδια μωστικά κι' ἀνθοὶ μουσοβολῶντε
Καὶ δὲν τὰ πέρνοιν οἱ καιροὶ κ' ἡ μέρες ποῦ πέρνουνε.
Τῇ μνήμῃ ἔχουν κηπουρὸ, νερὸ τὸ δάμαρ μόνου,
Ἄγέρι τους τὸ στεναγμὸ καὶ μυροδιά τὸν πόνο.
Ἄπ' τὸ περιβολάκι αὐτὸ καὶ μεσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου,
Πέρω τοὺς ἐμορφότερους ἀνθούς γιὰ σᾶς, νεκροὶ μου
Καὶ σᾶς τοὺς φέρνω... Ἐρχομαι μετ' ὅσιν νὰ κάνω Μᾶν.
Τὸ ἔξω πῶς τὸ χῶμά σας τὸ λουλούδι ἀγαπάει.
Ἄχ, ναὶ καὶ μεσ' τοῦ τάφου του τὴ νύχτα ξαπλωμένος,
Τὸ ὄδο τῆς πρωτομαγιάς θυμᾶτ' ὁ πεθαμμένος.
Θυμᾶται κι' ἀνειρεύεται ν' ἀκούσῃ φίλον βῆμα
Καὶ νὰ σκεπάσουνε ἀνθοὶ τὸ ἔρημὸ του μῆμα.
Με φίλον του πρωτομαγιά, πρωτομαγιά νὰ κάμῃ.
Νὰ ζωντανέψῃ μὰ στιγμὴ καὶ πάλι νὰ πεθάνῃ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΛΑ

— Εἶσαι τραλλός;
— Τὸ λέγουν ἄλλοι, ἐγὼ ποτέ!

*Ἡ Κυρία Μαρ...
— Λέγετε, διὲ μοιάζω πολὺ μετ' τὴν ἀδελφὴν μου, ἔλεγε
πρὸς ἓνα γνώριμόν της· οἶος βεβαῖο, διὲ ἂν παρατηρήσετε
καλὰ τὴν ἀδελφὴν μου, θὰ ἰδῆτε, διὲ αὐτὴ μοιάζει πολὺ
περισσότερον μετ' ἐμέ, παρ' ὅσον ἐγὼ μετ' αὐτήν.*

*Ὁ πελάτης γευματίζων εἰς τὸ εστιατόριον καὶ τρώγων
ἀπλήστως τὴν σούπαν, ἀνακαλύπτει ἐντός ἀντικείμενὸν τι
οικλήρον, ἀναστρέφον δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ κοχλιαρίου του, βλέπει
διὲ εἶνε ἓν κομβίον.
Ἄγανακτῶν προσκαλεῖ τὸν ὑπηρέτην καὶ τοῦ λέγει
ἡρεθισμένος:
— Τί κατάστασις εἶνε αὐτή;... Ὅριστε τί εὗρηκα εἰς
τὴν σούπαν, ἓν κομβίον.
Καὶ ὁ ὑπηρέτης προσθύμως:
— Ἄ, ναί, τὸ ἐπερίμεινα τοῦτο, Κύριε, διὲτι πρὶν
ἓνας ἄλλος Κύριος ἤθεε τὴν κλωστή μετ' τὴν βελόνη.*

*Ὁ φιλόστοργος πατὴρ ὁδηγεῖ τὰ δύο του τέκνα εἰς ἓν
ἐμπορικὸν κατάστημα παιδικῶν ἀνθυμάτων καὶ λέγει εἰς
αὐτὰ νὰ ἐκλέξουν ἄπὸ ἓν παιγνίδιον τῆς ἀρεσκείας των.
Τὰ παιδία—ἡ Νίτσα δώδεκα ἐτῶν καὶ ὁ Γιώργος δέκα
ἐτῶν ἡλικίας ἐκλέγον ἡ Νίτσα μίαν ποκκλαν, ὁ Γιώργος
ἓνα ἀξιοματικόν.
Ὁ πατὴρ πληρώνει καὶ ἐξερχόμενος κάμνει τὴν ἐξῆς
σκέψιν:
— Μετὰ δέκα ἔτη τὰ γούστὰ των θὰ εἶνε ἀντίστροφα.
ἡ Νίτσα θὰ θέλῃ τὸν ἀξιοματικόν καὶ ὁ Γιώργος τὴν
ποκκλαν!*

*Τὰς ἡμέρας τοῦ σφοδροῦ καύσανος, κύριος τῆς μεταβάς
εἰς τὸ Ζάλλειον, χάριν ἀναφυγῆς, κάθηται εἰς ἓν
θεραῖον τοῦ κηπου, κουρασμένος δὲ καὶ καταβεβλημένος
ἐκ τῆς ζέουτος, ἀποκοιμᾶται.
Μετὰ τινα ὥραν αἰσθάνεται διὲ κίποιος τὸν κνετ' ἀφυανίζεται
διὰ μᾶς καὶ βλέπει ἐνώπιόν του πλανόδιον βιβλιόπωλιν.
— Τί θέλεις; τὸν ἔρωτᾷ ἐκπληκτος.
— Κύριε... μήπως οἶος χρειδίζεται κανένας Ὀρειωκρίτης;*

*— Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἠγόρασα διὰ τὸν μικρὸν
μου τὸν Γιάγκον ἓνα ποδήλατον.
— Ἄ... τὰ καταφέρνει; πῶς πηγαίνει τώρα;
— Τώρα πηγαίνει... μετὰ δέκα νικα.*

*Μεταξὺ μνηστευμένων.
Ἐκεῖνη θέλει νὰ ἐποβάλλῃ τὸν μνηστοῦρά της εἰς δοκιμασίας,
διὰ νὰ τὸν συνειδήσῃ νὰ ἔχη ἰσχυρὰν θέλησιν.
— Ἐσῆρης; τοῦ λέγει ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιάγκος
ἔπαυσε τὸ κάπνισμα. Αὐτὸ θὰ πῆ θέλησις. Εἶσαι ἰκανὸς
νὰ κάμῃς καὶ σὺ μίαν θυσιάν ἀνάλογον; Σὲν τι μωροῦσες
νὰ κάμῃς;
— Ἡ μεγαλειτέρα θυσιὰ δι' ἐμὲ θὰ ἦτο νὰ παύσω
νὰ σὲ φιλοῦ.
— Καλὰ λοιπὸν νὰ ἴδομε.*

*Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ μνηστὴ προσκαλεῖ τὸν μνηστοῦρά
της ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ λέγει:
— Ἐγὼ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κατὶ τι.
— Τί;
— Ὁ Γιάγκος ξανάρχιος τὸ κάπνισμα!*

*Ὁ Μανώλης πρὸς τὴν μητέρα του ἐν οπουδῇ
— Μαιμὰ, σ' ἀγαπῶ πολὺ, δὲν εἰσέφευξις πίσσον.
— Καλὰ, καλὰ, τί θέλεις;
— Ἐνα φράγκο.*

*Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν Μανώλην, ἐν ὀργῇ:
— Μανώλη, τί κακοῦθια εἶναι αὐτὴ πάλιν; διατὶ νὰ
γλείφῃς τὴν τούργαν;
— Μαμά μου, δὲν πειράζει νὰ, εἶνε καθαρή ἡ γλῶσσά
μου!*

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ λέξις τῶν ἀγάμων

*Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπίσταται Σύλλογος γεροντοκορῶν,
συνέβη δὲ κατ' αὐτὰς ἐν τῷ σωματεῖοι τοῦτο ἄστατον
πάθημα. Τὰ μέλη ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ ἐμύνην, διὲ
οὐδέποτε θὰ νυμφευθοῦν, ἀπηγγέλλοντο δὲ κατὰ τὴν τελετήν
τῆς εἰσαγωγῆς τῶν νεοφωτιστῶν λόγος τραγῶς καὶ
πικροτάτος κατὰ τὸν ἀνδρῶν ἐν γένει, τρωάνων καὶ
ἐκμεταλλευτῶν καὶ ἐχθρῶν τοῦ γυναικεῖου φύλου. Ἀλλὰ
πρὸ τινος, κατὰ τὴν πονηρίαν, συνέπεσον ἡ πρόεδρος
τοῦ σωματεῖου, κυρία Αἰκατερίνη Βρόουν, νὰ σωθῇ ἐκ
φοβεροῦ ἀτυχήματος τοῦ αυτοκινήτου τῆς ὑπὸ νέου τιμῶς
ὤρσειον καὶ δὴ καὶ πλουσίου. Ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς
τὸν σωτήρᾳ της δὲν ἐβράδυνε νὰ μετατραπῇ εἰς ἔρωτᾳ
καὶ μετὰ δύο μῆρας ἡ κυρία Πρόεδρος τῶν ἀγάμων,
παρὰ πάσας τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς δεσμούς της, ἐνυμφεύετο.
Ἐνοεῖται, διὲ τὰ μέλη τοῦ σωματεῖου κατελήφθησαν
ὑπὸ ἱερᾶς ἀγανακτικῆος διὰ τὴν ἀποστασίαν τῆς
προέδρου καὶ εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν, μίαν τῶν κυριῶν
ἀνεφώνητος: «Περεῖαι νὰ διαλύσωμεν τὸν Σύλλογον
καὶ νὰ νυμφευθῶμεν ὅλοι πρὸς ἐκδικησιν!» Ἡ πρότασις
ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ πολλὰς ἡ ἀπόφασιν
δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιηθῇ, καθότι καὶ ἡ ἡλικία
καὶ τὰ φυνικὰ χαρίσματα καὶ τὰ ὅλα μέσα αὐτῶν
δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐπέλευσιν! Καὶ τοιοῦτοτρόπος ὁ
Σύλλογος θὰ μένῃ μόνον μετὰ τὰ μέλη τῶν ἐξ ἀνάγκης
ἀγάμων, ἂν δὲν διαλυθῇ κατόπιν τοῦ κομμικοῦ του
πάθματος.*

Ἦψη καὶ βᾶθρα

*Ὡς γνωστὸν, τὸ μέγιστον ὕψος τῶν ὀρέων τῆς γῆς
ἔχει τὸ ὄρος «Ἐβερεστ», μίαν τῶν κορυφῶν τῶν Ἰμαλαίων,
φθάνον μέχρι 8.840 μέτρων. Τελευταῖον τὸ ἐπιελοῦν
εἰς τὸν Εἰρηρικὸν Ὀκεανὸν ὀδρογραφικὰς ἐρεῦνας
γεωμικῶν πλοῖον «Πλανήτης» ἀνεκάλυψεν ἐν Ὀκεανῷ,
παρὰ τὰς νήσους Μαριάνας τὸ μέγιστον σημεῖον τοῦ
θαλάσσιου βᾶθους ἐκ μέτρων 9.927. Ὅστε ἡ ἐπὶ τοῦ
πλανήτου μας διαφορά ἀπὸ τοῦ ἐπισητοῦ μέχρι τοῦ
κατωτάτου σημείου τῆς στερεᾶς ἐπιφανείας του ἀνέρχεται
εἰς 19.767 μέτρα.*

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Π. Πραϊτόρια. Απηντήσαμεν και έστειλαμεν και...

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν τοις ημετέροις γραφείοις εύρίσκονται όλίγα...

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χριστιανισμός και Πνευματισμός. Ο προσορισμός του ανθρώπου...

Υπέροχος διδασκαλ'α των Πνευμάτων. Ανακοινώσεις Υπερκόσμοι Γρηγορίου του Θεολόγου...

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι καθυστερούντες συνδρομάς της «Φύσεως» όπως, εύαρεστούμενοι...

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ήδη ή έκδοσις ολοκλήρου του έργου απέπερατώθη περιέχουσα υπερόχους εικόνας...

Η έκδοσις είναι εις μέγιστον σχήμα 24x32 επί πολυτελεστάτου χάρατος (illustration) και αποτελείται...

Αποστέλλεται ελεύθερον ταχυδρομικών τελών παντί προαποστέλλοντι το τίμημα.

Χαρτόδετον Φρ. 12. Χρυσόδετον πολυτελεστάτον εντός θήκης > 15.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Δύο τόμοι μεγάλοι μετά πλείστων εικόνων...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Επίσης μετά πολλών εικόνων. Τιμᾶται χρυσόδετος δραχ. 8...

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ 24 ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

(Περίοδος τετάρτη, έτος ΙΔ') Μάιος 1913 — 1914.

Table with 4 columns: Section Name, Page Number, Section Name, Page Number. Includes categories like Εφευρέσεις, Πνευματιστικά, Επιστημονικά, Αστρονομικά, Φιλοσοφικά, Φυσιολογικά, Ιατρικά, Ιστορικά.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ"

Σελ.	Σελ.
148	72
150	89
156	117
173	152
185	172
192	190
212	208
228	242
271	262
	284
	284

Διηγήματα

Τρελλός.....	32
Ο άμικτος Μίμης.....	53
Η τελευταία ναυμαχία.....	69
Τρελλός εκ ρόδου.....	154
Άπλοδοτος συμβιβασμός.....	196
Η θετή μήτηρ.....	244
Τό μανδήλιον.....	266
Τραγική περίπτωση.....	286
Ο γενναίος μαχητής.....	288

Διάφορα

Αι προρρήσεις της «Φύσεως».....	7
Τό πρώτον ελληνικόν θέατρον.....	21
Η γονή φιλάρεσκος.....	27
Η ειρήνη. Μετά την ειρήνην.....	31
Η δραματική σχολή της «Τέχνης».....	34
Θέατρον Μ. Κοτοπούλη.....	35
Θέατρον Κ. Βελλής.....	55
Ο τραυματίας Κ. Πρίντζης.....	68
Τό παιδικόν θέατρον.....	73
Η ζωή.....	75
Τό Άργοστόλιον—Π. Καπίτος.....	83
Πέτρος Καλαμής.....	88
Η μάχη του Κιλίκις και ο Μανώλης.....	90
Παναγιώτης Ζαχαράκης.....	103
Αι γυναίκες και τὰ άνθη.....	104
Ίωάννης Σ. Παπαδόπουλος.....	105
Παρελθούσα καλλονή.....	105
Επί των αισθημάτων.....	116
Καταπολέμησις των κραυγών του άλέκτορος.....	116
Από τὸ ἥρωον του πολέμου μας.....	122
Από τὸ βασιλειον της σιωπής.....	137
Γραία με πρόσωπον νεανικόν.....	140
Βλεφαρίδες και όφρεις.....	140
Μία περιεργος πρόγνωση.....	153
Υπάρχουν ώραιαι γυναίκες.....	159
Η συνειδησις των ενόρκων.....	167
Ο Λευκος Πόργος.....	177
Χριστούγεννα στη Μακεδονία.....	189
Αι προρρήσεις της «Φύσεως».....	207
Μή μου τούς κύκλους τάραττε.....	209
Τὰ δύο Ημερολόγια.....	226
Αι προρρήσεις δια τὸ 1914.....	226
Ο άπολογισμός των δύο πολέμων.....	247
Τό Πάσχα.....	268
Απλοποιήσις της μονομαχίας.....	271
Δύο σταγόνες.....	280
Πτωχὸν πτίλον.....	281
Η δύναμις των καρυκευμάτων.....	291
Η λέσχη των αγάρων.....	291
Υψη και βόθη.....	291

Επίσημονικά παίγνια

Ο ξύλινος προιονιστής.....	19
Ποτίστρα δια τὰ πτηνά.....	46

Εικόνες επίσημονικών παγνίων

Ο ξύλινος προιονιστής.....	19
Ποτίστρα δια τὰ πτηνά.....	46
Η επίδρασις του μαγνήτου.....	89
Επίπλευσις τεμαχίου σακχάρου.....	117
Πρόχειροι ίχθύες.....	152
Πτηνὸν και κλωθὸς.....	172
Παμφόλυγες μακρὰς διαρκείας.....	190
Η επιφάνεια της σφαιρας.....	208
Κηρίον εν υάλινω σωλήνι.....	242
Ρεύματα αέρος.....	262
Η διπλή φλόξ.....	284
Αντανάκλασις.....	284

Ωφέλιμοι γνώσεις

Η θεραπεία της παχυσαρκίας.....	19
Κατὰ των ραγάδων του δέρματος.....	46
Θεραπεία της κακόσμου άποπνοίας.....	46
Διατήρησις των έλαστικῶν άντικειμένων.....	46
Πρόληψις φθορῆς οδόντων.....	44
Πρός άσπιν της μελάνης.....	89
Αι κενώσεις.....	117
Κατασκευὴ δξους.....	117
Κατὰ του έλκους του στομάχου.....	117
Κατὰ της όξειας αρθριτιδος.....	117
Βερνίκιον χρυσοῦν.....	152
Ηλεκτρικαί στήλαι.....	152
Τό μεγαλύτερον θαλάσσιον βάθος.....	152
Προσφύλαξις γουναρικῶν.....	152
Κατὰ της ημικρανίας.....	152
Αίψασμα δια γλάστρες.....	172
Ο καφές άπολυμαντικός.....	172
Καθαρισμός βελουδίνων ύφασμάτων.....	172
Γόμα άμέσως στεγνώουσα.....	172
Πῶς διορθώνεται η Μαγιονέζα.....	190
Πῶς διορθώνεται η Σαορδαλιά.....	190
Σάλτσα της ζηλαδιῆς.....	190
Τὰ Ρέυματκ.....	208
Τό αὐγὸ εις την θεραπευτικὴν.....	208
Κατὰ της φωριασεως.....	208
Αι συνέπειαι της άσπυρίνης.....	208
Πλύσις ψιθίνων καπέλλων.....	229
Περί καλλιεργείας στρειδιῶν.....	229
Δήγματα των μελισσῶν κατὰ ρευματισμῶν.....	231
Μελάναι άνεξίτηλοι.....	242
Πῶς άρωματίζετε τὰ δωμάτια σας.....	242
Κατασκευὴ ριζογάλου.....	251
Σάλτσα δια βραστὸν.....	251
Πάστα άμυγδαλου.....	251
Αλωπεκία (τριχορράγος).....	251
Πρακτικαί διδασκαλιαί.....	269
Κηλίδες έλαιοχρώματος.....	284
Κατὰ της πτώσεως της κόμης.....	284
Καθαρισμός των οβίδων 284.....	284
Διατὶ χαλοῦν τὰ τρόφιμα εν καιρῷ καταγίδος.....	284

Ποιήσεις

Σελ.	Σελ.
7	72
14	89
14	117
14	152
14	172
26	190
27	208
29	242
47	262
54	284
54	284
63	
63	
72	
75	
75	
73	
88	
92	
116	
123	
125	
126	
140	
143	
155	
165	
170	
179	
187	
189	
223	
229	
230	
246	
249	
249	
249	
249	
251	
261	
262	
267	
268	
271	
274	
281	
290	
290	

Σκέψεις και γνῶμη

Σκέψεις.....	33
».....	46
Σκέψεις.....	72
Αλήθειαι.....	75
Σκέψεις.....	93
Αλήθειαι και παραδοξότητες.....	152
».....	177
Γνωμικά.....	199
Εμπορικαί αλήθειαι.....	216
Αισώπου.....	232
Σκέψεις.....	232
Σκέψεις.....	271
Αλήθειαι.....	288
Σκέψεις.....	291

Εικόνες διάφοροι

Σελ.	Σελ.
4	4
4	4
5	5
5	5
15	15
17	17
29	29
31	31
39	39
47	47
49	49
57	57
56	56
59	59
61	61
71	71
73	73
73	73
79	79
79	79
84	84
93	93
95	95
101	101
109	109
118	118
129	129
131	131
133	133
133	133
135	135
137	137
137	137
139	139
145	145
147	147
153	153
161	161
163	163
164,165	164,165
184	184
202	202
203	203
204	204
205	205
206	206
206	206
217	217
219	219
222	222
230	230
235	235
235	235
253	253
255	255
283	283
289	289

Προσωπογραφίαι

Ο Φερονίδης ως πνεύμα.....	8
Η κεφαλή του Φερονίδου πλαγίως.....	10
Φ. Πρίντζης, πνευματιστής.....	10
Ο Φερονίδης ως παρουσιάσθη τήν Α' φοράν.....	12
Ηρακλής Καρκατζής.....	16
Αντώνιος Δεκάριστος.....	16

	Σελ.	Εὐτράπελα	Σελ.
Ἡ Κυβέλη Θεοδορίδου.....	20	Εὐτράπελα	20
Βασιλεὺς Δημοκράτης, μεσάζων.....	24	"	34
Ὁ Φερονίδης ὡς παρουσιάσθη τὴν Β' φοράν	25	"	54
Μελπομένη Κολυβά.....	27	"	74
Δεσποινὴς Μαρίκα Κοτοπούλη.....	35	"	107
Κοπέρης, Γαλιλαῖος καὶ Δαπλάς.....	38	"	127
Ὁ Γάλλος ἀποκηρύττων τὸ φρόνημά του	40	"	179
Ἀπαικόνιος τῆς πνευματιστικῆς συνδρασίως	42	"	199
Ὁ μεταωρισμὸς τῆς δεσποινίδος Πόγγη.....	44	"	216
Ἀγαμέμνων Μετάξας.....	50	"	231
Ὁ Φερονίδης ὡς ἐπαρουσιάσθη τὴν Δ' φοράν	62	"	250
Π. Α. Ὑψ. ὁ κλίγκη Γεώργιος.....	67	Λεξιλόγιον	252
Κωνσταντῖνος Πρίντζης, τραυματίας.....	68	Εὐτράπελα	270
Περικλῆς Καπάτος.....	83	"	291
Τραυματίαι τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου	85		
Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ὑπουργὸς Στρα-		Εἰκόνες ὀλοφάντων	
τιωτικῶν Ε Βενιζέλος.....	100	Ἐπεὶ πίστεως καὶ Πατρίδος	11
Παναγιώτης Ζαχαράκης.....	103	Ἐπὶ τὴν προσωπίδα.	136
Ἰωάννης Σ. Παπαδόπουλος.....	109	Τὰ ἀθάνατα εὐζωνάκια	171
Ἀλεξάνδρα Ἀθανασοπούλου.....	114	Τὸ προσκύνημα τοῦ Ἰησοῦ	188
Ὁ Βασιλεὺς ἀρχιστράτηγος μετὰ τοῦ ἐπιτε-		Μετὰ τὴν ἐπάνοδον	191
λείου του.....	119	Ἑλληνικὸς νοσοκόμος	209
Αἰμίλιος Κερουσσός.....	122	Σκηνὴ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν	224
Τὸ ἐν Βάλω στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.....	125	Ἡ Νέα ἄσκησις	225
Ὁ μικρὸς Μανώλης.....	127	Ἑλληνοπούλα	233
Ὁ Ἰούδας πωλῶν τὸν Κύριόν του.....	261	Ἡ Βασιλικὴ Ἔστια	243
Ἐλευθέριος Σιγάλας.....	265	Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος	263
Ἡ ἀποκατήλωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.....	267	Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ στραταρχικὴ ράβδος ἐν μέσῳ	
Ἀλέξανδρος Μάσγας.....	270	τῶν συγγενῶν Του	27
Ε. Μελιδάνης.....	282	Μετὰ τὴν μάχην.	28